

Møte tirsdag den 26. oktober kl. 10President: **K i r s t i K o l l e G r ø n d a h l**

D a g s o r d e n (nr. 7):

1. Innstilling fra finanskomiteen om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens avgjerd nr. 53/99 av 30. april 1999 om endring av vedlegg IX til EØS-avtalen om finansielle tenester (Innst. S. nr. 5 (1999-2000), jf. St.prp. nr. 94 (1998-1999))
2. Innstilling fra justiskomiteen om billighetserstatninger av statskassen (Innst. S. nr. 4 (1999-2000), jf. St.prp. nr. 72 (1998-1999))
3. Referat

Presidenten: Representantene Inge *Myrvoll* og Jon Olav *Alstad*, som har vært permittert, har igjen tatt sete.

Følgende innkalte vararepresentanter har tatt sete:

For Finnmark fylke: Einar *Johansen* og Kirsti *Saxi*

For Rogaland fylke: Helga *Rullestad*

For Telemark fylke: Gunn Marit *Helgesen*

For Vestfold fylke: Karin *Lian*

S a k n r . 1

Innstilling fra finanskomiteen om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens avgjerd nr. 53/99 av 30. april 1999 om endring av vedlegg IX til EØS-avtalen om finansielle tenester (Innst. S. nr. 5 (1999-2000), jf. St.prp. nr. 94 (1998-1999))

Presidenten: Ingen har bedt om ordet.
(Votering, se side 250)

S a k n r . 2

Innstilling fra justiskomiteen om billighetserstatninger av statskassen (Innst. S. nr. 4 (1999-2000), jf. St.prp. nr. 72 (1998-1999))

Presidenten: Etter ønske fra justiskomiteen vil presidenten foreslå at debatten blir begrenset til 45 minutter, og at taletiden blir fordelt slik på gruppene: Arbeiderpartiet 10 minutter, de øvrige gruppene 5 minutter hver.

Videre vil presidenten foreslå at det ikke blir gitt anledning til replikker etter de enkelte innlegg, og at de som måtte tegne seg på talerlisten utover den fordelte taletid, får en taletid på inntil 3 minutter. – Det anses vedtatt.

Olav Teppen (KrF): (ordfører for saken): Justiskomiteen har avgitt en enstemmig innstilling om billighetserstatninger av statskassen.

Billighetserstatninger er Stortingets egen erstatningsordning, og ordningen er ikke lovregulert. Grunnideen med billighetserstatninger er at den skal kunne gi en aksept og en anerkjennelse av at den som får erstatning, har kommet spesielt uheldig ut i forhold til andre som det er naturlig å sammenligne seg med. Erstatningssummene

tar ikke sikte på å dekke det tap vedkommende har hatt, men kan vel best beskrives som en håndrekning. Antall saker har økt betraktelig de siste årene, og justiskomiteen har tidligere bedt om at det skulle bli foretatt en utredning av hvordan saker vedrørende billighetserstatninger bør behandles. Komiteen beskrev i den forbindelse flere forskjellige modeller, og det forslag departementet la fram, bygger på en av disse modellene.

Komiteen slutter seg i stor grad til Regjeringens forslag, men har kommet til en noe annerledes organisering av ordningen på ett punkt, nemlig når det gjelder om Billighetserstatningsutvalget skal ha avgjørelseskompetanse i første instans. Komiteen har etter nærmere vurdering av dette spørsmålet kommet til at det er riktig at Billighetserstatningsutvalget realitetsbehandler alle saker. Når komiteen nå har kommet til en noe annen løsning, er det fordi den har lagt spesiell vekt på at avgjørelsen skal tas på grunnlag av et folkelig skjønn. Med den organisering komiteen har gått inn for, vil alle søkere få saken sin vurdert av representanter Stortinget har valgt.

Det vil fortsatt være slik at alle saker blir gjennomgått og vurdert av to instanser. Justisdepartementet skal ha sekretariatsfunksjonen, innhente faglige vurderinger, forberede sakene og gi innstilling til konklusjon for Billighetserstatningsutvalget. Komiteen har merket seg at Justisdepartementet har tatt forbehold om en nærmere vurdering av hvilket forvaltningsorgan som skal innstille i første instans, og regner med at det samme forholdet gjelder selv om vedtaksmyndigheten ikke blir delegert fra Billighetserstatningsutvalget til departementet.

Komiteen har enstemmig sluttet seg til Regjeringens vurderinger når det gjelder prinsippene for tildeling, begrenning og avvising av saker vedrørende billighetserstatninger. Det foreligger en langvarig praksis for hvilke rimelighetsvurderinger som ligger til grunn i saksbehandlingen, og komiteen mener denne praksisen bør videreføres. Komiteen har ikke ønsket at ordningen skulle bli lovregulert, fordi et lovverk lett vil kunne sette for strenge rammer, noe som kan bety at man ikke får fanget opp personer som faller utenfor andre etablerte ordninger.

Et viktig hensyn for å forandre prosedyren for søknader om billighetserstatning har vært at behandling av enkeltsaker egentlig ligger noe på siden av det som Stortinget bør beskjeftige seg med, og at antall saker har økt kraftig de siste årene. Stortinget skal framover få årlige rapporter om Billighetserstatningsutvalgets arbeid, om saker av særlig politisk art og om saker der det kan være aktuelt å tilkjenne erstatning på over 200 000 kr. Dette er viktig, for da kan Stortinget fortsatt gi signaler og synspunkter på behandlingen av billighetserstatninger.

Spørsmålet om det burde fastsettes en foreldelsesfrist for når en kan søke om billighetserstatninger, har også vært diskutert. Komiteen har vurdert det slik at det i minst mulig grad bør settes opp formelle vilkår som kan begrense muligheten til å søke om erstatning, og har derfor ikke gått inn for en foreldelsesfrist.

Til slutt vil jeg kort si noe om klagesakene nr. 1 og 2. Disse sakene gjelder personer som er smittet av hepatitt C gjennom blodoverføringer i forbindelse med medi-

sinsk behandling. I disse sakene har det vært enighet mellom Billighetserstatningsutvalget og Helsetilsynet om at det bør gis billighetserstatning til alle som er smittet, men det har vært uenighet om hvor høy erstatningen bør være. Utvalget satte erstatningen til 25 000 kr, mens Helsetilsynet anbefalte en generell erstatning på 100 000 kr samt at de som utvikler skrumplever – ca. 20 pst. – burde få 100 000 kr i tilleggserstatning. Komiteen er kjent med at det fortsatt er knyttet mye usikkerhet til de langsiktige konsekvensene av hepatitt C-smitte. Komiteen mener det må foretas en individuell vurdering av hver enkelt sak, og finner det ikke naturlig å sette opp et fast beløp. Komiteen mener det kan gi grunn for vesentlig økning av erstatningsbeløpet dersom søkeren har utviklet skrumplever eller andre alvorlige skader, f.eks. kreft. Ved erstatningsutmålingen bør det også tillegges vekt dersom søkeren er bløder, da det innebærer andre medisinske konsekvenser for blødere om de er smittet av hepatitt C, enn for pasienter ellers. Komiteen har anbefalt at erstatningene settes til 60 000 kr i begge saker.

Når det gjelder de øvrige sakene, er ingen av klagen tatt til følge.

Ane Sofie Tømmerås (A): Det er en historisk debatt vi har her i dag. Så vidt jeg vet, er det aller første gang at Stortinget tar stilling til en total gjennomgang av ordningen med billighetserstatning. Jeg tror det må være ganske enestående at vi har hatt en ordning siden 1814 som vi aldri har hatt en debatt om som sådan, og at det aldri har vært skrevet en regel, en paragraf eller en forskrift for hvordan ordningen skal se ut.

Det som begynte med et og annet andragende til Stortinget rundt 1814, har blitt til fjorårets mange hundre søknader om billighetserstatning. Fra søknadene ble behandlet i sin fulle bredde i plenum i Stortinget har det altså utviklet seg til at de aller fleste behandles i Billighetserstatningsutvalget. Bare ankesakene kommer til Stortinget, og selv ankesakene er så mange at bare et fåtall av representantene egentlig kjenner til dem.

Det er betegnende for dagens gjennomgang at det ikke er noen uenighet, og det er derfor kanskje ikke verdt å kalles debatt. Og det er betegnende at det ikke er noen problematisering av kriteriene for ordningen. Tvert imot er det en oppfordring fra komiteen og Stortinget om å følge dagens praksis. Det vil jeg si er en kompliment til medlemmene som sitter i Billighetserstatningsutvalget, og til saksbehandlerne i departementet som forvalter disse sakene. De er vare for Stortingets signaler, og de er tro mot presedensene, enten vi snakker om kriterier eller lignende enkeltsaker.

Samtidig har ordningen utviklet seg i takt med samfunnsutviklingen. Det er en annen innstilling i dag til hva som er erstatningsberettiget, enn hva det var for noen generasjoner siden. Omfanget av søknadene tilsier at det neste spørsmålet Stortinget bør stille, er om de ordinære erstatningsordningene er gode nok. Favner de vidt nok? Noe har Stortinget løftet ut av billighetserstatningsordningen, slik som jødeoppkjøret vi nylig hadde, og erstatningen til de lobotomerte. Det kan være grunn til å stille

spørsmålet om flere typer saker bør løftes ut. Bør f.eks. pasientskadeerstatningsordningen og voldsoffererstatningsordningen gjøres om, slik at de favner videre enn i dag?

Det er helt klart enighet om at vi trenger en reserve-løsning, at vi trenger en mulighet for dem som kommer spesielt uheldig ut, for dem som faller utenfor de ordinære erstatningsordningene og trygdeordningene – særlig hvis det offentlige er å bebreide for den skade og den ulempe de har blitt påført. Det må være en mulighet for disse til å få en symbolsk erstatningssum. Men det er viktig som komiteen understreker i innstillingen sin, at vi ikke skaper regler rundt dette, for å sikre at det siste sikkerhetsnettet skal kunne fange opp alle og enhver. Det er viktig med en helhetsvurdering når disse kriteriene er lagt i bunnen, slik at vi sikrer at det er det folkelige skjønnet som tar avgjørelsen i forhold til om erstatning er berettiget.

Derfor mener komiteen at vi må fortsette med å la avgjørelsene tas av Billighetserstatningsutvalget, hvor det er Stortingets folk som sitter. Det mener jeg vil styrke søkerens stilling i forhold til det som lå i proposisjonens opprinnelige forslag. Da vil det være alle sakene og ikke bare ankene som får behandling i to instanser. Så kan vi i Stortinget ta oss av prinsipielle spørsmål, grensedragninger og hovedlinjene i ordningen.

Til slutt vil jeg berøre klagesak nr. 1 og 2, som ligger i proposisjonen. Det er en type saker som vi også med den nye ordningen vi nå innfører, vil kunne finne her i Stortinget. Det er mange som er blitt hepatitt C-smittet før helsevesenet fikk mulighet til å oppdage denne smitten i blodet. Komiteen sier at en slik smitte i seg selv kvalifiserer til erstatning, og vil heve beløpet betydelig – opp til 60 000 kr. Men konsekvensene kan slå veldig ulikt ut, og derfor er det nødvendig med en individuell vurdering av hvert enkelt tilfelle. Men vi åpner der for at det kan gis betydelig høyere beløp enn de 60 000 kr som er gitt i sakene 1 og 2. Det kan jo få svært alvorlig følger, som skrumplever og kreft, som er nevnt.

Så vil jeg også nevne gruppen blødere. Det å være bløder er i seg selv en ekstralastning når man er hepatitt C-smittet, fordi man får begrensede muligheter til behandling og til å ta prøver.

Bjørn Hernæs (H): Jeg vil først gi uttrykk for at jeg synes saksordfører på en utmerket måte redegjorde for sakens realiteter. Dette ble også fulgt opp av representanten Ane Sofie Tømmerås. Hvorvidt det historiske i debatten er fullt så fremtredende som Tømmerås sa, kan vi jo ha forskjellige oppfatninger om. I hvert fall tror jeg det er viktig at vi har fått denne saken på plass med denne brede enigheten og den solide gjennomgangen som saken har fått i Stortinget.

For min del vil jeg bare understreke det som jeg oppfatter som de viktigste realitetene i saken. Vi beholder fortsatt billighetserstatninger som et uttrykk for et folkelig skjønn, som en håndrekning, som saksordfører sa, og som det også står i proposisjonen, vi beholder toinstansbehandlingen, og vi beholder Billighetserstatningsutval-

get som Stortingets valgte organ og sikrer dermed demokratisk kontroll også med billighetserstatningen.

Vi følger med andre ord på de vesentlige områder dagens praksis, bortsett fra at Stortinget ikke går inn og detaljbehandler alle sakene. Jeg har også lyst til å understreke en ting til, både fra proposisjonen og innstillingen, nemlig at Stortinget er oppmerksom på at kjennskap til billighetserstatning er ulikt fordelt blant folk. Stortinget ber derfor Regjeringen komme tilbake med forslag til hvordan man kan gjøre ordningen bedre kjent og dermed sikre enda mer demokratisk anvendelse av ordningen.

Når det gjelder de to klagesakene, kan jeg ikke forstå annet enn at det må ha vært en del misforståelser ute og gått. Realitetene i saken er jo at Stortinget hever beløpene i første omgang fra de foreslåtte 25 000 kr til 60 000 kr, og samtidig åpner for at det kan gis til dels betydelig høyere erstatning.

Tor Nymo (Sp): Bakgrunnen for at vi i dag har denne gjennomgangen av billighetserstatningsordningen, er at dagens ordning innebærer at Stortinget behandler et stort antall enkeltsaker, og at slik saksbehandling ligger på siden av det som hører til Stortingets naturlige oppgaver.

Billighetserstatningsordningen har vært og skal fortsatt være Stortingets egen ordning. Ordningen skal fange opp saker som synes erstatningsberettiget, men som ikke fanges opp av andre ordinære ordninger. Det tilsier at det er viktig at avgjørelsene tas på grunnlag av et folkelig skjønn, mer enn på et juridisk og regelbundet grunnlag.

Etter at departementet i St.prp. nr. 89 for 1995-96 varslet at det ville ta initiativ til en gjennomgang av billighetserstatningsordningens prinsipper og saksbehandlingsregler, har justiskomiteen uttrykt enighet om at det er behov for en slik gjennomgang.

Under behandlingen av budsjettet sist høst bad Stortinget Regjeringen utrede alternative organisasjonsmodeller for behandlingen av billighetserstatningssaker og legge saken fram for Stortinget i løpet av 1999. Regjeringen har i St.prp. nr. 72 for 1998-99 lagt fram sin vurdering av billighetserstatningsordningens prinsipper og organisering på en måte som komiteen sier seg tilfreds med.

Regjeringens vurdering av prinsippene for tildeling, begrensninger og avvisning av saker vedrørende billighetserstatning har fått komiteens tilslutning. Billighetserstatning skal være en håndrekning der det utmåles et skjønnsmessig beløp basert på rimelighet.

Selve grunnideen for denne erstatningsordningen er at den skal kunne gi en aksept og anerkjennelse av at den som får erstatning, har kommet spesielt uheldig ut i forhold til andre det er naturlig å sammenligne med. Erstatningssummene tar ikke sikte på å dekke det tap vedkommende har hatt.

I Senterpartiet er vi tilfreds med at de foreslåtte organisatoriske endringer vil medføre en reduksjon i saksbehandlingstiden, idet saksbehandlingen vil skje gjennom færre ledd.

Vi er også tilfreds med at en enstemmig komite ikke ønsker en generell foreldelsesfrist i forhold til klage-

adgang. Begrunnelsen er at det vil variere fra sak til sak i hvilken grad dokumentasjon vanskeliggjøres fordi saken er gammel, og mener det er riktig at det i minst mulig grad settes formelle vilkår som begrenser muligheten til å søke billighetserstatning.

Ved at Billighetserstatningsutvalget får alle sakene som skal realitetsbehandles, sikrer vi etter komiteens mening at alle søkere får sine søknader vurdert av det utvalget Stortinget har oppnevnt.

Alle søknader som realitetsbehandles, vil bli gjennomgått og vurdert av to instanser, siden forvaltningsorganet forbereder saken og gir sin innstilling til konklusjon til Billighetserstatningsutvalget.

Tore Nordtun (A): Jeg er medlem av Billighetserstatningsutvalget, så jeg har sett fram til en behandling av dette spørsmålet og saksgangen i disse sakene i Stortinget, for det har vært en del synspunkter på det tidligere. Men jeg tror jeg kan si på vegne av hele Billighetserstatningsutvalget at den innstillingen som nå foreligger, er vi særdeles tilfreds med, og vi slutter oss til samtlige av de synspunkter som justiskomiteen her gir uttrykk for.

Jeg vil bare kommentere et par ting. Jeg tror det er viktig å få dette opp til behandling i såkalte folkevalgte organer, og at man utøver et visst skjønn i enkelte saker. Det har bakgrunn i at enkeltmennesker i samfunnet skal kunne anke sine saker eller legge sakene fram for politikere og politiske organer og føle at noen ser på om de er blitt urettferdig behandlet. Vi har fortsatt en rekke mennesker som faller mellom flere stoler, og det må være noen som fanger dette opp.

Et par kommentarer til saksbehandlingstiden. Det er åpenbart at når det gjelder enkelte saker, er tiden før behandling og endelig vedtak altfor lang. Samtidig vil jeg understreke at tiden fra Billighetserstatningsutvalget får sakene til det tar sin avgjørelse, *ikke* er lang, men det tar tid for *departementene* å utrede saker på en skikkelig og grundig måte. Der må jeg si at departementene gjør en utmerket jobb. Å innhente faglige opplysninger i ulike instanser tar sin tid hvis sakene skal bli ordentlig behandlet. Og det er der vi egentlig har de tidsmessige problemene, ikke etter at Billighetserstatningsutvalget har fått sakene. Da går det som regel to-tre måneder, og så er det ferdig.

Så tilbake til akkurat dette med å bringe de folkevalgte organene inn her. Det er også viktig av en annen grunn. Vi ser nemlig at det ikke er uvanlig at de ulike departementene har ulikt syn på om det skal gis en erstatning, eller hvor høy erstatningen skal være. Da bør det være noen som er «dommere», som går inn og setter ting på plass, og sier at sånn og sånn blir det, og det må en rette seg etter. Derfor tror jeg det er viktig at det kommer inn noen personer som utøver skjønn her også.

Så til tid og ankefrist. Jeg er veldig glad for at justiskomiteen ikke går inn for forslaget om at det skal settes en slags sperrefrist for anke. Det er ulike faser i ens liv, og blir man rammet av en tragedie, en ulykke – hva det måtte være – i ung alder, kan dette gi seg utslag meget sent i livet på ulike måter. Da må vi ikke sette en frist for

når vi kan ta opp slike saker; det er ikke så mange det skjer med.

Så til det å sette et fast beløp for én gruppe. La meg ta et eksempel – Stortinget gjorde en utmerket jobb i den forbindelse – nemlig lobotomiofrene. Her sa man egentlig 100 000 kr, og ferdig med det. Men også her er det enkeltindivider som blir rammet på en spesiell måte, og da må det utøves skjønn i de enkelte tilfellene. De fleste får 100 000 kr, men noen er blitt særdeles hardt rammet etter de inngrepene som ble utført den gangen. Jeg vil bare nevne dem som disse tragiske inngrepene ble gjort på da de var under 10 år gamle – det er en forskjell på det og inngrep som ble gjort på 60-70 år gamle personer.

Statsråd Odd Einar Dørum: Billighetserstatning ytes på bakgrunn av en rimelighetsvurdering, uten at det foreligger noe rettslig grunnlag for erstatningsansvar. Ingen har således noe rettslig krav på slik erstatning. Jeg er personlig glad for at det finnes en slik mulighet til å gi en håndsrekning til personer som åpenbart er kommet uheldig ut, men som samtidig faller utenfor andre erstatningsordninger.

I St.prp. nr. 89 for 1995-96 gav Justisdepartementet en generell orientering om billighetserstatningsordningen. Departementet varslet da at det ville ta initiativ til en gjennomgang av organiseringen av ordningen og de nærmere prinsipper for ordningen. I Innst. S. nr. 75 for 1996-97 sluttet justiskomiteen seg til departementets forslag og uttalte at en slik utredning vil gi Stortinget et bedre grunnlag for å vurdere sin egen rolle ved håndteringen av disse sakene.

I St.prp. nr. 72 for 1998-99 kom departementet med forslag til organisering mv. i overensstemmelse med de retningslinjer som ble gitt i Innst. S. nr. 75 for 1996-97. I innstillingen bad komiteen bl.a. om en vurdering av om forvaltningen kunne avgjøre sakene i første instans. I tråd med dette, og fordi Justisdepartementet i dag innehar sekretariatsfunksjonen, foreslo departementet at vedtaksmyndigheten i første instans inntil videre skulle legges til Justisdepartementet med klageadgang til Billighetserstatningsutvalget.

Departementet vurderte også hvorvidt det ville være hensiktsmessig med en lovfesting av ordningen, men fant at vurderingen av når erstatning bør gis, er så vidt politisk og rimelighetsbasert at ordningen vil være lite egnet til å rettsliggjøres. Departementet fant derfor ikke grunn til å foreslå lovfesting.

Departementet foreslo videre at det bør være en generell avvisningsadgang for saker som av forskjellige grunner faller utenfor ordningen.

Jeg konstaterer at justiskomiteen i sin innstilling har sluttet seg til Justisdepartementets vurdering av prinsippene for tildeling, begrensninger og avvisning av saker vedrørende billighetserstatning. Jeg registrerer at komiteen også er enig i at ordningen ikke er egnet til å lovfestes, idet en lovregulering lett kan bli så stram at man mister muligheten til å fange opp de som faller gjennom det etablerte og regulerte sikkerhetsnett av ordninger. Siden Justisdepartementet har sekretariatsfunksjonen, er jeg

glad for de klare signaler som komiteen nå gir om når erstatning kan gis. Det vil lette vårt arbeid betydelig.

Komiteen understreker i sin innstilling at billighetserstatningsordningen er Stortingets egen ordning, og at den er ment å skulle kunne fange opp saker som synes erstatningsberettiget, men som ikke fanges opp av andre etablerte erstatningsordninger. Dette tilsier etter komiteens vurdering at det er viktig at avgjørelse tas på grunnlag av et folkelig skjønn, mer enn på et juridisk og regelbundet grunnlag. Jeg registrerer at komiteen på denne bakgrunn finner det betenkelig å delegere avgjørelsesmyndighet til forvaltningen, særlig som i dette tilfellet, hvor det ikke følger formelle regler med delegeringen. Komiteen konkluderer således med at vedtaksmyndigheten fortsatt skal tilligge Billighetserstatningsutvalget. Jeg har ingen problemer med denne konklusjonen. Den understreker at dette er Stortingets egen ordning. Etter komiteens innstilling legger jeg til grunn at sekretariatet inntil videre ligger i Justisdepartementet.

Jeg tar også til etterretning at komiteen legger opp til at det ikke skal være ankeadgang over utvalgets avgjørelser, men at politiske og prinsipielt viktige saker skal kunne forelegges Stortinget.

Jeg slutter meg også til de betraktninger som flere har kommet med, om at dette representerer en sikkerhetsventil i et samfunn som på mange måter blir formelt, veldig lett regulert, og hvor mange mennesker lett kan falle mellom flere stoler. Det er falt viktige bemerkninger om det. Alle de bemerkningene tar jeg til mitt hjerte – for å uttrykke meg slik – og jeg har den dypeste sympati for den måten å tenke på.

Presidenten: Flere har ikke bedt om ordet til sak nr. 2. (Votering, se nedenfor)

Etter at det var ringt til votering i 5 minutter, uttalte **presidenten:** Da er vi klare for votering.

Votering i sak nr. 1

Komiteen hadde innstillet:

Stortinget gir samtykke til godkjenning av EØS-komiteens avgjørelse nr. 53/99 av 30. april 1999 om endring av vedlegg IX til EØS-avtalen om finansielle tjenester.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Votering i sak nr. 2

Komiteen hadde innstillet:

I

1. Justis- og politidepartementet får fullmakt til å avvise søknader om billighetserstatninger av statskassen i tråd med retningslinjene i Innst. S. nr. 4 (1999- 2000).

2. Stortingets Billighetserstatningsutvalg får fullmakt til å tilstå billighetserstatning av statskassen med inntil 200 000 kroner for hver enkelt søknad, dog slik at grensen er 500 000 for HIV-ofre. Utvalgets avgjørelser kan ikke påklages.

Søknader der utvalget anbefaler å innvilge erstatning som er høyere enn de nevnte beløp, fremmes for Stortinget til avgjørelse. Det samme gjelder søknader som etter utvalgets vurdering reiser spørsmål av særlig politisk art.

Utvalget utarbeider årlige meldinger til Stortinget om billighetserstatningsordningen.

3. Ordningen trer i kraft fra det tidspunkt Justisdepartementet bestemmer. Klager over vedtak som er fattet i Billighetserstatningsutvalget før ikrafttredelsestidspunktet fremmes for Stortinget.

II

Klagen fra følgende tas til følge og innvilges billighetserstatning:

Sak nr. 1. NN kr 60 000

Sak nr. 2. NN kr 60 000

III

Klagen fra følgende tas ikke til følge:

Sak nr. 3. NN

Sak nr. 4. NN

Sak nr. 5. NN

Sak nr. 6. NN

Sak nr. 7. NN

Sak nr. 8. NN

Sak nr. 9. NN

Sak nr. 10. NN

Sak nr. 11. NN

Sak nr. 12. NN

Sak nr. 13. NN

Sak nr. 14. NN

Sak nr. 15. NN

Sak nr. 16. NN

Sak nr. 17. NN

Sak nr. 18. NN

Sak nr. 19. NN

Sak nr. 20. NN

Sak nr. 21. NN

Sak nr. 22. NN

Sak nr. 23. NN

Sak nr. 24. NN

Sak nr. 25. NN

Sak nr. 26. NN

Sak nr. 27. NN

Sak nr. 28. NN

Sak nr. 29. NN

Sak nr. 30. NN

Sak nr. 31. NN

Sak nr. 32. NN

Sak nr. 33. NN

Sak nr. 34. NN

Sak nr. 35. NN

IV

Beløpene føres til utgift under kap. 2309 Tilfeldige utgifter, post 01.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

S a k n r . 3

Referat

- (41) Forslag fra stortingsrepresentant Morten Lund om å be Regjeringen vurdere presiseringer i folkeregistreringsloven og skatteloven slik at personer med sterke tilknytningspunkter til landet har skatteplikt til landet (Dokument nr. 8:10 (1999-2000))
Enst.: Sendes finanskomiteen.
- (42) Forslag fra stortingsrepresentantene Anders Anundsen og Thore Aksel Nistad om å be Regjeringen foreta nødvendige endringer slik at brøytebiler og utrykningskjøretøy unntas fra krav om piggdekkavgift (Dokument nr. 8:11 (1999-2000))

Presidenten: Referatsak nr. 42 er foreslått sendt finanskomiteen. Presidenten vil imidlertid foreslå at saken tas av kartet fordi presidenten er kommet noe i tvil om hvorvidt finanskomiteen er rett adressat. Hun vil derfor ta saken opp til behandling i Presidentskapets førstkommende møte. – Presidenten anser det vedtatt.

Videre ble referert:

- (43) Den Norske Nobelkomité meddeler at Nobels Fredspris for 1999 er tildelt Leger uten grenser (Médicins sans Frontières)
Enst.: Vedlegges protokollen.

Møtet hevet kl. 10.40.